

PRVO POGLAVLJE



Joie de Vivre!

*U životu postoji samo jedna sreća – voleti i biti voljen.
– Žorž Sand*

TRAŽENJE SREĆE

UAmerici imamo pravo na „život, slobodu i *potragu za srećom*”.

U Francuskoj ne postoji takav izraz. Zapravo, u Francuskoj postoji izreka *la recherche du bonheur* (traženje sreće). Površno gledano, ovo bi moglo da liči na cepidlačenje, ali ako se malo udubite u pravo značenje izraza „traženje” u odnosu na izraz „potraga” videćete da postoji velika razlika.

Ako nešto tražimo, to znači da nam je sakriveno pred očima. Možda je, na primer, ispod stola. Sve što moramo da uradimo je da budemo strpljivi i kada ostanemo sami u sobi, treba samo da podignemo stolnjak i *voilà!* Tu je! Sreća!

S druge strane, potraga podrazumeva neku vrstu potere za nečim. U našem slučaju, sreća ide nekud niz ulicu i brzo se kreće. Mi moramo da se krećemo još brže. Mi moramo da obujemo svoje patike za džoging i da pojurimo za njom mnogo

brže nego da smo na trkama. Možda ćemo u toj poteri morati da odguramo i nekoliko ljudi u stranu sve dok se konačno ne uhvatimo u koštac sa srećom, oborimo je na zemlju i zarobimo.

Ili možda verujemo da već imamo sreću, ali smo pomalo nesigurni pa želimo da svetu pošaljemo poruku. Možda ćemo kupiti veliki auto i još veću kuću kako bismo svima, pa i sebi, pokazali da smo vraški srećni (*we're happy, damn it!*)

„Traženje sreće” malo je blaže. Sreća postoji, mi treba samo da pogledamo. Možda sedi u našoj bašti, nasadena negde između zelenog lišća i mirišljavog paradajza. Ili možda treba samo da otvorimo nekoliko ormarića, da uzmemo fine začine i da istopimo malo putera u tiganju. Ili je sreća možda u očima naših voljenih i mi treba samo da pogledamo, da pustimo muziku, da ih uzmemo za ruku i zaplešemo. To nije nešto što stvarno posedujemo i svakako nije nešto što možemo da kupimo.

Izabel je Francuskinja koja živi u Parizu i ima trideset i šest godina. Putovala je po celom svetu i radi u kadrovskom odeljenju. Takođe je neverovatno sposobna kao govornik i suviše mudra za svoje godine. Nedavno sam je srela u Parizu i razgovarale smo o životu, ljubavi, porodici i poslu. Kasnije je ona pisala o tome šta za nju znači *joie de vivre*:

Joie de vivre je čovekov život, njegova ljubav prema ljudima oko sebe, sreća što je živ i kada oseća da je živ.

To je osmeh u našem srcu i zahvalnost za sve divne stvari koje nam se dešavaju u životu: što smo zdravi i sposobni da čujemo, da vidimo i da budemo zahvalni

što imamo divne i drage ljude oko sebe (ljude koje znamo i strance koje srećemo na ulici); to je zahvalnost prirodi, koja nas okružuje, i svemu onome što nam pruža, kao i zahvalnost misteriji u našem životu, koji smo u stanju da živimo i udišemo... *Joié de vivre* se sastoji u deljenju sa drugima, u osmehivanju i smehu i želji da oraspoložite ljude i da učinite da se osećaju korisnim, da ih naterate da veruju u budućnost. Jednom rečju, to je vaš izbor da budete pozitivni.

Joié de vivre je stvar poverenja, verovanja da se ništa ne dešava bez nekog razloga i da u budućnosti sve može da se preokrene i pođe nabolje. Treba prihvatiti ono što se u tom trenutku dešava u našem životu i time treba biti zadovoljan.

Ovakva sreća je već negde u nama i potrebno je samo da se okrenemo i prigrlimo tu jednostavnu lepotu življenja. Možda je sreća baš u ovom trenutku tu ispred vas. Zapravo, on se gore na spratu tušira i zvižduće neku poznatu melodiju dok se priprema za posao. Da, ljubav je *joié de vivre*.

Laura K. Loulis je posvećeni frankofil koja ima svoj sajt *Vodič za učenje francuskog*. Ovo je besplatan sajt je za studente, nastavnike i ljubitelje francuskog. Ona je napisala i nekoliko knjiga od kojih je najnovija *Srednji kurs francuskog za glupane*. Sa svojim suprugom živi u Južnoj Francuskoj od 2008. godine. Evo šta mi je ona rekla o *joié de vivre*:

O *joié de vivre* razmišljam kao o optimizmu u čovekovom životu i sposobnosti da uživa u onome što ima ne

mareći mnogo za ono što nema. Pronalaženje radosti u svakodnevnim stvarima nije uvek lako, ali pomaže ako delite život sa nekim koga volite. Ja sam pre petnaest godina imala dovoljno sreće da upoznam svoga supruga i partnera u pravom smislu te reči. Zajedno smo stvorili život pun avantura, smeha i radosti čak i onda kada bi se novac, stres na poslu ili vreme udružili da nam to pokvare. Kada nismo imali dovoljno para da odemo u bioskop ili u neki restoran, mi bismo pronalazili jeftiniju alternativu: izvršili bismo prepad na korpe za otpatke da pronađemo nešto što možemo da iskoristimo u umetničke svrhe, tražili bismo dobre recepte po kojima možemo da spremimo hranu koja nije skupa ili bismo evocirali uspomene o sjajnim putovanjima i hrani koju smo tada jeli. Oboje smo svesni i cenimo to što imamo jedno drugo i što možemo da delimo svoju *joie de vivre*.

Sada vidite da ovakva vrsta sreće nema nikakve veze sa tim koliko novca možda imate u banci, ali zato ima mnogo zajedničkog sa velikim srcem i razvijenom maštom.

PLESANJE SA ZVEZDAMA

Pre nekoliko godina sa svojim suprugom posetila sam mali grad Žijen. On je išao na neki naučni skup nedaleko od Kana i ja sam iskoristila priliku da me poveze. Odseli smo u jednom skromnom porodičnom hotelu na obali mora. Nije bila sezona pa je hotel bio prilično prazan ako izuzmemo stotinak

naučnika koji su se okupili da razgovaraju o klimatskim promenama (oni su bili prilično robusni, tako da su mi ličili na Indijanu Džonsa u svetu nauke). Osim njih, u hotelu je bila i jedna grupa starijih Francuza. Bila je ovo čudna kombinacija – prilično ozbiljni naučnici koji razgovaraju o klimatskim promenama sa grupom od oko pedeset ljubitelja dobrog provoda koji uvek putuju zajedno. Sa svima smo se sretali u trpezariji za vreme obedovanja i kasnije uveče, ali su se generalno, svi družili u okviru svoje grupe.

Jedne večeri dok je moj suprug sa parom naučnika iz Velike Britanije žučno raspravljao oko određivanja starosti organskih materijala pomoću radioaktivnih izotopa, ja sam začula taktove muzike i krećući se u tom pravcu našla sam se u salonu za okupljanje. Tamo je svirao jedan mali, ali veoma živahan bend sa pevačem, koji je svirao harmoniku. Francuskinje su na sebi imale šarene lepršave suknje i svi su plesali, stajali ili sedeli pored podijuma za igru, razgovarali, smejali se i divno se provodili. Ovo je bilo pravo mesto na kojem čovek treba da bude. Zato sam odlučila da sednem i da ih malo posmatram. Onda je, sasvim iznenada, jedan prilično bucmast Francuz seo pravo u moje krilo! Počeo je da se smeje i da govori nešto veoma brzo na francuskom i da budem iskrena, zaista ga ništa nisam razumela. Pored toga, on je poskakivao na mom krilu, što je bilo veoma zbunjujuće. Dame koje su sedele pored mene dale su sve od sebe da mi objasne šta se događa, ali one nisu govorile engleski, tako da sam ja postajala još zbunjenija sve dok nisam shvatila da on govori: „*Pleši! Pleši! Pleši!*” Pokušala sam da kažem na svom užasnom francuskom (časna reč, sada

sam mnogo bolja!): „*Mon mari n'est pas là!*” (Moj suprug nije ovde). Ipak, on je bio uporan. „*Pleši, pleši, pleši!*” Onda me je jedna od prisutnih dama uhvatila za ruku i rekla nešto kao: „*Avec vous!*” Razumela sam da on želi da pleše sa mnom i pre nego što sam se osvestila, bila sam na podijumu za igru, vrtela se u krug ostajući bez daha i veselo se smejući. I znate šta? Ovaj bucmasti Francuz bio je sjajan igrač. Bio je veoma jak i veoma siguran u sebe i iznad svega izdržljiv. Kakav provod! Predala sam se muzici, pokretima i rukama ovog veoma prijatnog čoveka. Vrtoglavica od okretanja po prostori, uvijanja i ludiranja, bliskost drugih igrača, izmešana lica, ruke i noge, smeh na sve strane. U početku mi je srce jako lupalo, a onda sam počela teže da dišem, čak i da se znojim. Muzika je prešla u krešendo. Sve ovo me je dovelo u stanje *zanesenosti*. Dobro, možda ne baš zanesenosti, ali svakako sam bila srećna. Bila je to *definitivno joie de vivre*. Kada je sve bilo gotovo, mogu da kažem da sam se divno provela zahvaljujući smešnom francuskom gosposdinu koji mi je seo u krilo.

NEKA SE VRATE DOBRA VREMENA

Reč „sreća” se na francuski prevodi kao *bonheur*; što bukvalno znači „dobar čas” ili „dobro vreme”. To je nešto što *doživljavate*. Vi ne možete da posedujete ples. Ne možete muškarca da stavite u bocu i da ga ponesete sa sobom kući, a onda da ga izvadite kada vam je potrebno da se dobro nasmejete ili nešto dobro popijete da se oraspoložite. Nerazdvojni deo francuskog koncepta za sreću je saznanje da je vreme ograničeno, a radost prolazna. To je samo jedan trenutak koji se nikada

neće ponoviti. Kod plesa je ovo osećanje divno izraženo jer ples uključuje sva čula – dodir, sluh, vid, miris, pa čak i ukus, ukoliko dođe do nekog ukradenog poljupca.

Ples može da vam popravi raspoloženje i, da, da vam promeni život. Iako je ta radost prolaznog karaktera, da budem iskrena, doživljaj pri plesu uz dobru muziku mnogo je snažniji i trajniji nego nešto što ćete možda kupiti u nekoj radnji i poneti kući.

BEBETINA GOZBA

Kada sam pitala Silvi Gurl, umetnicu i režisera dokumentarnih filmova koja živi u Parizu, šta misli da *joie de vivre* znači, rekla mi je da pogledam danski film „Bebetina gozba”. „To je pravi primer za *joie de vivre*.” Bez previše okolišanja, reći ću vam sledeće – najveći deo filma se vrti oko najraskošnije večere koju možete zamisliti. Bebet je žrtvovala sve da bi priredila tako nešto, takav doživljaj – najsenzualniju, najukusniju svečanost koja menja život. Nema razloga detaljisati oko pripremanja, serviranja i posluživanja ovog zapanjujuće senzualnog obroka. I dok su posetioci pokušavali da odole svemu tome, na kraju ih je preobrazila lepota, izdašnost i nezaboravno zadovoljstvo koje su doživeli na Bebetinoj svečanosti. Kroz film se čak provlači i jedna duhovna nit koja hoće da vam kaže da će vas dobra hrana, i druženje, odnosno *joie de vivre* spasti. I meni se dopada poruka koja kaže da ako ste umetnik, nikada ne možete biti siromašni. Bebet je *svakako une véritable artiste de la cuisine!*

Sledeći put kada nameravate da pripremate večeru u mikrotalasnoj pećnici i da je potpuno sami, pred televizorom,

pojedete, setite se Bebet. Tačno je da je tempo života brz i da nije uvek moguće okupiti se za stolom sa porodicom kako bismo zajedno večerali. Ipak, ako isplanirate da bar jednom nedeljno zajedno večerate, vaš život će se promeniti.

Francuskinje, čak i kada pripreme večeru u mikrotalasnoj (da, i one to ponekad rade), izvadiće je iz plastične posude, staviće je na lep tanjir i servirati je uz salatu i jesti je za stolom, u krugu svoje porodice. I, naravno, razgovaraće. Jedna priča povlači drugu i pre nego što primetite, vi ste izgradili čvrstu vezu sa svojom porodicom i prijateljima. Ne kažu ljudi uzalud da čovek treba da „deli hleb sa nekim”.

MOJA BOGOJAVLJENSKA ZELENA SALATA SA CRVENIM LISTOVIMA

Moram nešto da vam priznam. Ponekad me uhvati panika kada odem u supermarket. Možda zbog velikog prostora ili zbog ljudi sa velikim kolicima, zbog bleštavog svetla ili hipnotišuće muzike koja mi govori kupuj, kupuj, kupuj! Pa onda, tu su natpisi koji mi govore da su ubrusi na specijalnoj akciji ili da mogu kupiti dva proizvoda po ceni jednog. Možda moju paniku izaziva i ogroman izbor: pedeset različitih vrsta žitarica za doručak i deset različitih brendova jogurta od kojih svaki ima drugačiji ukus.

Kada sam imala trideset i dve godine, moj suprug, naša dvogodišnja kći i ja smo se iz Njujorka preselili u Kaliforniju, u Hantington Bič. Konačno sam na kalifornijskom univerzitetu mogla da završim studije za scenaristu, samo što ja to tada nisam znala. Tada sam ubedila svog supruga i sebe da ćemo biti

srećni samo ako odemo iz velikog grada i odgajamo našu kći negde na selu, pored mora.

Tada nisam ni znala da ćemo završiti na zemlji koja pruža neograničene mogućnosti: Okrug Orindž, Kalifornija. Mnogi ljudi govore da čovek nije nesrećan kada mu nešto nedostaje već kada ima mnogo mogućnosti tako da ne može da se usredsredi na ono što zaista želi ili što mu stvarno treba. Zbog te nesposobnosti da se usredsredimo, postajemo zbunjeni i više nismo u stanju da jasno sagledamo ko smo zapravo i šta bi trebalo da radimo na ovom svetu. Zato će me i veliki izbor jogurta gurnuti u egzistencijalnu krizu.

Ovo me vraća nazad u Kaliforniju, u Hantington Bič. Jednoga dana sam odšetala do Paviljona – gigantskog supermarketa. Šetala sam zbunjeno, gore-dole između stalaža, dok mi je srce udaralo kao ludo. Bila sam crvena u licu i borila sam se sa osećanjem koje me je preplavilo, da neću nikada biti dovoljno dobra niti dovoljno pametna. Bila sam zabrinuta zbog svoje male devojčice, zbog svog braka, svoje karijere pisca i pitala sam se šta kog vruga ja tražim u ovom životu. Evo me u kraju u kojem ima mnogo sunca i toliko je bogatstva oko mene. Svi kažu da imam sreće što živim u Hantington Biču, a istina je da smo mi skoro bez prebijene pare, da mi nedostaje Njujork i da se plašim da sam napravila užasnu grešku. Nedostajale su mi široke ulice, mali marketi u Astoriji, u Kvinsu (tamo smo se preselili iz Grinidž vilidža godinu dana pre nego što smo došli na zapad). Nedostajalo mi je da radim za „Esti Loder” u zgradi Dženeral motorsa i da se svake večeri vraćam kući vozom; nedostajalo mi je da pokupim nešto za večeru u prvoj ribarnici,

bakalnici i maloj pekari. U tom susedstvu gde je pretežno bilo Grka i Italijana, ja sam imala svoje malo francusko selo. Ipak, tu nije bilo trave ni drveća ni svežeg vazduha za moju kći, a zime su bile užasne.

I tako sam se našla u Hantington Biču, mestu koje mi je bilo toliko strano da bih se isto osećala i da sam na Marsu. I evo me sada u supermarketu suočena sa mnoštvom različitih proizvoda, u stanju pomame. Hodala sam brzo, prvenstveno pokušavajući da se setim šta je to što treba da kupim. Onda sam se setila kako nam je naš čuvar linije rekao da se „krećemo po obodu supermarketa”, odnosno da izbegavamo središnji deo, u kojem se nalaze najopasnije namirnice: gotova hrana, hrana puna šećera i masnoća. Rekao nam je da se držimo spoljašnjeg dela – tamo gde su mlečni proizvodi, meso, riba i poljoprivredni proizvodi. Tako sam i uradila.

I tu sam iskusila nešto što će mi promeniti život kako ja volim da nazovem svoju bogojavljenku zelenu salatu sa crvenim listovima. Bilo je to 1986. godine i ja zaista nikada nisam videla zelenu salatu sa crvenim listovima. Znala sam za ajsberg salatu, za salatu dugog zelenog lista i puterku (koju je moj deda gajio u Konektikatu). Ali, ovde u Hantington Biču, u megamarketu Paviljon, mora da na policama sa poljoprivrednim proizvodima ima dvadeset različitih vrsta zelene salate. I sve izgledaju tako divno, tako zeleno, tako sveže i bogato aranžirano da izgleda kao da me dozivaju i preklinju da baš njih kupim. Sve one! Stajala sam ispred njih, paralizovana. Nisam mogla da se odlučim. Toliko je izbor bio veliki. U tom trenutku se uključila automatska prskalica i poprskala sve povrće tako

da je salata bila natopljena vodom. I ovo je bilo nešto što nikada ranije nisam videla pa sam samo netremice posmatrala. Posle nekoliko trenutaka, uhvatila sam sebe kako ne sklanjam pogled sa veza zelene salate sa crvenim listovima. Bile su tako lepe sa tim crvenkastozelenim listovima da su me naterale da pomislim kako mi pred očima igraju kan-kan devojke čije su suknje oivičene crvenom bordurom dok su kapljice iz prskalice izgledale kao šljokice prišivene za haljinu.

Bio je to trenutak kada sam osetila prosvetljenje. Netremice gledajući u vodene kapi na listovima, priznajem da sam osetila čistu, nepomućenu sreću. Te veze zelene salate sa crvenim listovima bile su tako divne i tako jednostavne da sam, verujte mi, tu, u supermarketu u Hantington Biču, zaplakala. Plakala sam dok su mi se niz lice slivale krupne suze radosnice. I možda zvuči banalno, osetila sam da sam naučila nešto veoma vredno, a to je da mi nisu potrebna puna kolica namirnica da bih bila srećna. Nisu mi potrebne *stvari* da bih smirila živce jer sreća dolazi kada malo usporite tempo života i počnete da posmatrate svet oko sebe. Zaista da posmatrate. Sreća nije „tamo negde”. Ona je baš ispred vas. Ako bolje zagledate, ona je baš tu, među crvenim listovima zelene salate.

MISTERIJE VREMENA

Moja učiteljica francuskog Marselin odrasla je u Grenoblu u Francuskoj za vreme Drugog svetskog rata. Tokom našeg nedavnog susreta, rekla mi je da je na časovima engleskog koje je pohađala jedna od prvih stvari koje je naučila o Americi bila izreka „vreme je novac”. Ova izreka mnogo govori o našoj

kulturi. Ako je vreme novac, kada onda radimo nešto što ne podrazumeva plaćanje i da li je to traćenje vremena? Traćenje novca? Ako je ovo tačno, onda pretpostavljam da moja bogojavljenka zelena salata crvenih listova ne vredi mnogo i, shodno tome, vreme koje sam provela stojeći ispred gondole sa poljoprivrednim proizvodima me zapravo košta. Ako je vreme novac, onda pretpostavljam da su i večere sa prijateljima, plesovi i smeh takođe traćenje i bacanje novca. Igranje sa sopstvenom decom je takođe neproduktivno. Vođenje ljubavi... pa, vidite dokle ću stići sa ovim.

Ovako nešto ne oduzima mnogo vremena i ne košta ili košta veoma malo, a pričinjava nam radost.

Pa, gde bi onda trebalo da tražimo sreću?

Sreću možete naći svuda i u svakom trenutku. Ako hoćete istinu, sreća je nalik umetničkom daru. Veoma je ćudljiva i voli da nam pravi smicalice. Ako je preterano dugo tražimo, sreća će nam pobeći. I, ako se ne koncentrišemo dobro kako bismo je zgrabili na vreme, nestaće, a onda će se iznenada pojaviti u nekoj našoj viziji, ogrnuta zelenim svilenim plaštom i samo će nam namignuti.

Sreća vas posećuje dok plivate u bazenu i kada shvatite da se vaš plavi lak na noktima divno slaže sa vodom. Ili vam dolazi dok stojite u kuhinji i seckate paradajz za ratatui, a vaš suprug vam priđe s leđa, zagrlji vas i zapleše sa vama po lino-leumu. Ili vam jedne večeri sedne na rame dok sedite potpuno sami u parkiranom automobilu i slušate neku staru pesmu Nila Janga. Sreća često dolazi u najneverovatnijim i najneočekivanijim situacijama, onda kada je najmanje tražimo. Vi ste na

sahrani svoje majke i vaš otac iznenada, da, vaš otac, koji je uvek bio miran i tih, ustane i zapeva staru pesmu Boba Houpa „Hvala na uspomenama”.

Iako uplakani, počecete da se smejete.

Ali, to može da bude i problem jer su svi takvi trenuci veoma različiti i potpuno jedinstveni. Ipak, uvek su vam dostupni ako otvorite prozor svoga srca. Ponekad, to jednostavno znači družiti se više sa prirodom. Šetati po plaži. A onda ponovo, muza sreće može neočekivano doći u goste – u crkvu ili u hram. Ona se povremeno družiti sa Bahusom, bogom vina, ali nije sa njim sve vreme. Suviše je nestalna za tako nešto. Možete biti utučeni jer imate osećaj da se nikada ništa ne menja i da vas je sreća napustila. Tada zauzmite stav i usredsredite se na ono što je ispred vas. Zadatak znate – morate se osloboditi opsednutosti uspehom, novcem, željom za ljubavlju i čega sve još ne. Muza sreće odgovara ovakvom scenariju, jer, vidite, ona je takođe pomalo slična toj nestašnoj, narandžastoj tabi mački² koju želite da uhvatite i držite. Prvo beži od vas, a onda kada ste zauzeti i u nekom poslu, ona, osećajući se zanemareno, iznenada skoči na vaš sto. Da, dok obavljate neke obične poslove, dok perete sudove ili skupljate lišće u dvorištu, izmamićete muzu sreće da izađe iz skrovišta.

Ali, pazite jer oblik u kojem će se pojaviti verovatno neće biti nešto što ste planirali ili očekivali da vidite. Ipak, biće to nešto što je u tom trenutku savršeno dobro za vas.

² *Mačka koja ima karakterističan narandžastu dlaku sa prugama, tačkama, linijama ili gustom šarom (Prim. prev.)*

Istina je sledeća: sreća će se pojaviti gde god i kad god pokažete da ste stvarno živi i prisutni u svakom trenutku, kada prestanete da dišete i kada zaista zavolite ovaj život.

Joie de vivre je stav. To je odluka koju donosite kako biste živeli život pun radosti. To je poziv na ples koji se zove život. Sve što morate da uradite je da ostavite malo odškrinuta vrata i da pratite muziku.

Francuska lekcija

Sledeći put kada izadete u svet, zaustavite se i usredsredite se. Pokušajte da osetite one male radosti koje možete naći dok obavljate svakodnevne, obične poslove. Otvorite oči da biste uočili mogućnost da se radujete zbog jednostavnih i svima znanih aktivnosti kao što je odlazak na pijacu, obrađivanje bašte, kuvanje, sedenje u parku, odlazak na izlet, uživanje u kadi ili čak obavljanje kućnih poslova. Da, čak i čišćenje kuhinjskog poda može da vam donese *joie de vivre*, ako zastanete i fokusirate se na ritam i pokret metle, na škripavo-šištavu zvuk koji ona proizvodi i na činjenicu da vas ta metla povezuje sa mnogim drugim ljudima koji su pre vas čistili kuhinjski pod. Ako uz to stavite maramu na glavu, dodaćete još malo zabave čitavom doživljaju.

Jednom i za svagda, prekinite vezu između trošenja novca i sreće tako što ćete pronaći doživljaje koji će vam pričinjavati radost, a neće koštati. Dajte sebi vremena da oslušnete svoja osećanja i stavite na papir kada vam nešto sasvim obično i jednostavno pričini veliku radost. Izvori radovanja su različiti

kod različitih ljudi tako da je veoma važno da zabeležite gde vaša lična *joie de vivre* „živi“. Napravite listu trenutaka u vašem životu kada ste bili najsrećniji i smatrajte to svojim „ličnim profilom sreće“.

Oduprite se lovu na sreću i dajte sreći šansu da vam se prišunja i da vas „pronade“ u neočekivanim trenucima.

Zatim, pronađite svoj „hram“ sreće. To može biti napolju, ali vaša muza sreće može da vas poseti i u prašnjavoj biblioteci ili u pretrpanom kafeu. Svoju muzu možete ohrabriti i da vas redovno posećuje.

Budite kreativni u malim stvarima. Uživajte u običnim trenucima u braku, prijateljstvu ili bilo kakvoj vezi sa drugima. Budite nestašni. Budite blagi prema sebi.

I konačno, plešite.